

The Golden Future # 23 vraag 1
23 mei 1987.

Geliefde Osho,

Hoe zal het onderwijs er uit komen te zien in de nieuwe commune?

Maneesha, het onderwijs dat in het verleden de overhand heeft gehad is erg onvoldoende, onvolledig en oppervlakkig geweest. Het levert mensen op die hun brood kunnen verdienen, maar het geeft geen enkel inzicht in het leven zelf. Het is niet alleen onvolledig, het is ook schadelijk want het is gebaseerd op wedijver. Iedere vorm van wedijver is in wezen gewelddadig en brengt mensen voort die niet liefhebben. Hun hele inspanning is erop gericht iets te bereiken bekendheid, roem, allerlei ambities. Natuurlijk moeten zij hiervoor vechten en in conflict leven. Dat vernietigt hun vreugde en hun vriendelijkheid. Het lijkt alsof iedereen aan het vechten is met de hele wereld.

Het onderwijs is tot nu toe doelgericht geweest: wat je leert is niet belangrijk; maar het examen dat een of twee jaar later plaatsvindt, dat is belangrijk. Het maakt de toekomst belangrijk belangrijker dan het heden. Het offert het heden op aan de toekomst. En dat wordt je hele leefwijze; je offert het moment altijd op aan iets wat er nu niet is. Het geeft een enorme leegte in het leven.

Zoals ik het zie zal het onderwijs in de commune vijf-dimensionaal zijn. Voordat ik op deze vijf dimensies inga, moeten er een paar dingen opgemerkt worden.

Ten eerste: geen enkel soort examen mag deel uitmaken van het onderwijs; maar iedere dag, ieder uur moet er geobserveerd worden door de leerkrachten; het hele jaar door zullen hun aantekeningen beslissen of je verder gaat of nog een poosje in dezelfde klas blijft.

Niemand blijft zitten, niemand gaat over, sommige mensen zijn nu eenmaal snel en anderen een beetje lui want het idee van zitten blijven veroorzaakt een diepe wond van minderwaardigheid en het idee van slagen creëert weer een ander soort ziekte, namelijk die van meerwaardigheid.

Niemand is minderwaardig en niemand is meerwaardig. Je bent gewoon jezelf: onvergelijkbaar. Er is dus geen plaats voor examens. Dat verplaatst het hele perspectief van de toekomst naar het heden. Juist wat je op dit moment doet is beslissend, niet vijf vragen over twee jaar! Van de duizenden dingen die je gedurende deze twee jaar doormaakt is elk ding afzonderlijk beslissend; dus het onderwijs mag niet doelgericht zijn.

De leerkracht is in het verleden enorm belangrijk geweest, want hij wist dat hij voor alle examens geslaagd was: hij had kennis vergaard. Maar de situatie is veranderd en dit is een van de problemen: situaties veranderen maar onze reacties blijven dezelfde.

Momenteel is de kennisexplosie zo reusachtig, zo enorm en zo snel, dat je geen groot boek over een willekeurig wetenschappelijk onderwerp kunt schrijven, omdat het boek, tegen de tijd dat het af is, verouderd is; nieuwe feiten, nieuwe ontdekkingen hebben het onbelangrijk gemaakt. Dus nu moet de wetenschap afgaan op artikelen en tijdschriften en niet op boeken.

De leerkracht werd dertig jaar geleden opgeleid. In dertig jaar is alles veranderd en hij blijft herhalen wat hem werd geleerd. Hij is niet bij de tijd en daardoor zijn zijn studenten ook niet bij de tijd. Dus zoals ik het zie is er geen plaats voor een leerkracht.

In plaats van leerkrachten zullen er begeleiders zijn, en het verschil moet goed begrepen worden: de begeleider vertelt je waar je in de bibliotheek de laatste informatie over een onderwerp kunt vinden.

Het onderricht moet niet op de ouderwetse manier gegeven worden, want de televisie kan het veel beter, die kan probleemloos de laatste informatie geven. De leerkracht doet een beroep op je oren, de televisie doet een direct beroep op je ogen en het effect is veel groter, omdat je via je ogen tachtig procent van je levenssituaties opneemt... zij zijn het meest levendige deel van je.

Als je iets kunt zien, hoeft je het niet te onthouden, maar als je ergens naar luistert moet je het onthouden. Bijna achtennegentig procent van het onderwijs kan via de televisie overgebracht

worden en de vragen die studenten zullen stellen kunnen door computers beantwoord worden. De leerkracht moet alleen een begeleider zijn die je de juiste weg laat zien, die je laat zien hoe je de computer kunt gebruiken en hoe je het nieuwste boek kunt vinden. Zijn rol zal totaal anders zijn: hij geeft geen kennis aan je door, hij maakt je bewust van de eigentijdse kennis, van de nieuwste kennis. Hij is alleen een begeleider.

Met deze opmerkingen voor ogen verdeel ik het onderwijs in vijf dimensies.

De eerste is informatief, zoals geschiedenis, aardrijkskunde en vele andere onderwerpen die door televisie en computer samen behandeld kunnen worden.

Het tweede gedeelte zou wetenschappen moeten zijn. Deze kunnen ook via televisie en computer overgebracht worden, maar ze zijn ingewikkelder en menselijke begeleiding is meer nodig.

Bij de eerste dimensie horen ook talen. Ieder mens op de wereld zou tenminste twee talen moeten kennen: zijn moedertaal en Engels als internationaal communicatiemedium. Talen kunnen ook nauwkeuriger worden onderwezen door de televisie, de klemtoon, de grammatica, alles kan beter onderwezen worden dan door mensen. We kunnen in de wereld een atmosfeer van broederschap creëren: taal verbindt mensen en taal houdt mensen gescheiden. Op dit moment is er geen internationale taal. Engels is de meest algemeen verbreide taal, en mensen zouden hun vooroordelen moeten laten vallen, ze zouden naar de werkelijkheid moeten kijken.

Er zijn veel pogingen ondernomen om talen te creëren die de vooroordelen vermijden. De Spanjaarden kunnen zeggen dat hun taal de internationale taal moet zijn omdat ze door meer mensen gesproken wordt dan vrijwel iedere andere taal. Om dergelijke vooroordelen te vermijden zijn talen zoals het Esperanto in het leven geroepen. Maar geen kunstmatige taal is erin geslaagd te functioneren. Er zijn een aantal dingen die groeien, die niet gemaakt kunnen worden; een taal is een groeiproces van duizenden jaren. Esperanto lijkt zo kunstmatig dat al die pogingen mislukt zijn.

En het is absoluut noodzakelijk twee talen te hebben: ten eerste de moedertaal, omdat er gevoelens en nuances zijn die je alleen in je moedertaal kunt zeggen. Een van mijn professoren, S.K. Saxena, een wereldreiziger die in verschillende landen professor in de filosofie geweest is, zei vaak dat je in een vreemde taal alles kunt doen, maar als het om een ruzie gaat of om de liefde, dan merk je dat je gevoelens niet waarachtig en oprecht zijn. Dus voor je gevoel en voor je oprechtheid, je moedertaal... die je indrinkt met de moedermelk, die deel wordt van je bloed, je botten en je merg.

Maar dat is niet genoeg hierdoor ontstaan kleine groepen mensen en blijven anderen vreemden voor elkaar. Één internationale taal is absoluut noodzakelijk als basis voor één wereld, één mensheid. Dus twee talen zijn absoluut noodzakelijk voor iedereen. Dat gebeurt in de eerste dimensie.

De tweede dimensie is het onderzoeken van wetenschappelijke onderwerpen, wat heel erg belangrijk is omdat het de helft van je werkelijkheid uitmaakt: de werkelijkheid buiten jezelf.

En de derde dimensie is wat momenteel in het onderwijs ontbreekt: de levenskunst.

Mensen hebben voor zoete koek aangenomen dat ze weten wat liefde is. Maar ze weten het niet... en tegen de tijd dat ze het weten is het te laat. Ieder kind moet geholpen worden om zijn woede, haat en jaloezie om te zetten in liefde.

Een belangrijk onderdeel van de derde dimensie zou ook gevoel voor humor moeten zijn. Ons zogenaamde onderwijs maakt mensen somber en ernstig. En als een derde van je leven verspilld wordt op een universiteit met somber en ernstig zijn, raakt dat diepgeworteld; je vergeet de taal van het lachen en de mens die de taal van het lachen vergeet, vergeet veel van het leven.

Dus liefde, lachen en een bekendheid met het leven en zijn wonderen en mysteries... de vogels die in de bomen aan het zingen zijn mogen niet onopgemerkt blijven. De bomen en de bloemen en de sterren moeten een verbinding hebben met je hart. De zonsopgang en de zonsondergang moeten niet alleen uiterlijke dingen zijn maar ook iets innerlijks. Eerbied voor het leven zou de basis van de

derde dimensie moeten zijn.

Mensen hebben geen eerbied voor het leven. Ze blijven nog steeds dieren doden om ze op te eten. Ze noemen het een sport, en als de dieren hen opeten, dan noemen ze dat een ramp! Vreemd... bij een sport zouden beide partijen gelijke kansen moeten hebben. De dieren hebben geen wapens en jullie hebben machinegeweren of pijlen.

Er zou grote eerbied voor het leven onderwezen moeten worden, want het leven is goddelijk en er is niets goddelijker dan het leven zelf: vreugde, lachen, humor kortom, één dansende levensenergie.

De vierde dimensie zou die van kunst en creativiteit moeten zijn: schilderen, muziek, handenarbeid, pottenbakken, beeldhouwen alles wat creatief is. Alle vormen van creativiteit zouden moeten worden toegestaan; de leerlingen moeten kunnen kiezen. Er zouden maar een paar verplichte vakken moeten zijn, bijvoorbeeld een internationale taal, een bepaalde handvaardigheid om de kost te verdienen en een bepaalde vorm van creatieve kunst. Je kunt kiezen uit het hele scala van creatieve kunsten, want tenzij een mens leert om creatief te zijn, wordt hij nooit deel van het bestaan dat zelf voortdurend creatief is. Door creatief te zijn wordt iemand goddelijk; creativiteit is het enige werkelijke gebed.

De vijfde dimensie zou de kunst van het sterven moeten zijn. In deze vijfde dimensie zitten alle meditaties, zodat je erachter komt dat er geen dood is, zodat je je bewust kunt worden van eeuwig leven binnenin je. Dit is absoluut essentieel, want iedereen moet sterven; niemand kan eraan ontkomen. En onder de grote paraplu van meditatie kun je kennismaken met zen, tao, yoga, chassidisme, met alle soorten en mogelijkheden die er bestaan, maar waar het onderwijs zich nooit mee heeft beziggehouden.

In deze vijfde dimensie moet je ook bekend gemaakt worden met de vechtsporten zoals aikido, jiu jitsu en judo: de kunst van zelfverdediging zonder wapens die niet alleen zelfverdediging is, maar ook meditatie.

De nieuwe commune zal een volledig, alomvattend onderwijs kennen. Alles wat wezenlijk is moet verplicht zijn en alles wat niet wezenlijk is moet facultatief zijn. Je kunt kiezen uit vele mogelijkheden. En als de basis eenmaal gelegd is, moet je iets leren waar je van geniet: muziek, dansen, schilderen. Je moet iets kennen waarmee je naar binnen kunt gaan en daar leer je jezelf kennen. Dit alles kan zonder enige moeite gedaan worden.

Ik ben zelf professor geweest en ik heb bij de universiteit ontslag genomen met een briefje waarin stond: dit is geen onderwijs, dit is pure domheid; jullie onderwijzen niets van enige betekenis. Maar dit zinloze onderwijs overheerst in de hele wereld het maakt niet uit of je in Rusland of in Amerika bent. Niemand heeft gezocht naar een alomvattend, naar een totaal onderwijs. In deze zin is bijna iedereen onontwikkeld; zelfs zij die op een hoog niveau zijn afgestudeerd zijn onontwikkeld wat de ruimere gebieden van het leven betreft. Sommigen zijn meer onontwikkeld, anderen iets minder, maar iedereen is onontwikkeld. Een ontwikkeld iemand vinden is onmogelijk, omdat een allesomvattend onderwijs nergens bestaat.